

HASSAN
LOO
SATTARVANDI

STAY
OR BEZELI

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Hassan Loo Sattarvandi

Stav obležení

STAV OBLEŽENÍ

Hassan Loo Sattarvandi

Copyright © Hassan Loo Sattarvandi 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © David Pišvejc, 2015

ISBN PDF 978-80-7473-360-4

„Nemůžu... Majáčky blikaj modře a červeně... Chápu, že to jsou sanitky nebo hasiči, to chápu, to mi přece nemusíš říkat.“

Caspian

„Haló? Jsi tam? Ne, nic... Já jen... Jsi unavenej? Ne, akorát jsem dorazil domů a ještě jsem někomu volal. Máma je v kuchyni a já jsem... Co děláš? No prostě jsem chtěl jenom vědět, co je s tebou, a kdyby ti to nevadilo, chtěl bych ti něco říct. Nevím, ale jestli máš jen trochu času... Nechápu, co se stalo. Mám hubu na máděru, takže nemůžu... Bolí to jak sviňa. Občas to zabolí jak sviňa a pak to zmizí. Jako teď, před pár minutama, když jsem běžel do kopce od nádraží, musel jsem se nejdřív držet za hubu, protože by mi snad upadla, kdybych si jí nedržel. Proč? Já nevím, ale kdybys... Co děláš? Ale jen když odpřísáhneš, že to nikdy nikomu neřekneš. Musíš mi přísahat!

Už než jsem to ráno vylezl na ulici, víš, jak jsi stál nahoře na mostě a mával na mě, tak jsem se probudil s pocitem, že je ve mně všechno naruby. Jako bych strávil noc v pračce, a hned, jak jsem otevřel oči, tak mi bylo na blití. Jako by bylo všechno jinak než normálně, zavřel jsem oči a znovu je otevřel a říkal jsem si, že to musí bejt nějaký to svinstvo ze včerejška. Vždyť víš, jak jsme ty, já a Ivan parádně frčeli. Nejdřív to se mnou přece nic nedělalo, a pak, když mě to nakoplo a v suterénu u popelnic jsem se začal strašně tlemit, tak jsem byl šťastnej, svobodnej, zachráněnej. Seděli jsme tam a civěli do stropu a mně přišlo, že vidím hvězdy, a všechno bylo tak úžasný, a když Ivan řekl, že si chce podat

cikány, protože s nima má nějaký nevyřízený účty, tak už jsem to nevydržel. Jako by hned potom, co to vyšumělo, zmizelo i všechno ostatní a jediný, co člověk pak cítí, je ten prázdný pocit, že už je stejně po všem. Nedá se proti tomu skoro vůbec bojovat a někdy mi připadá, že se takhle v jednom kuse musí cítit všichni, ale že jen já to nedovedu tak dobře skrejvat. Už jsem tam nemohl dál sedět a kecat a nadávat, že Ivan sežral všechny banánky v čokoládě. Už jsem ho nemohl dál poslouchat, jak že zbijeme mentála Benža, a pak jen čekat, až se na nás sesypou všichni cikáni. Když jste pak s Ivanem vyjeli výtahem do sedmýho, šel jsem s tímhle divným pocitem domů, chodbou až k prvnímu vchodu. Víš, jak umí bejt ta chodba občas hnusná, jako by to byl nějaký trychtýř, co se zužuje a dusí mě, až skoro nemůžu dejchat. A včera mi přišlo, že se zužuje rychle, a já skrz ten trychtýř běžel, a když jsem konečně stál ve výtahu, tak i ten se mnou začal házet. Zpanikařil jsem a začal dokola mačkat knoflík stop, abych se dostal ven a nadechnul se, než konečně doježu nahoru. Nekecám, nedokázal jsem jet v kuse víc jak jedno patro. Fakt nevím, co matka toho idiota bere za prášky, ale měl jsem pocit, jako že se všechno zhroutlí a zadusí mě to nebo mě to rozmáčkne. Zkusil jsem vyjít po schodech, ale to bylo ještě horší. Jen co jsem otevřel dveře na schodiště, připadalo mi, jako by tam někdo křičel. I když mi bylo celou dobu jasné, že to je meluzína, tak jsem dostal strach a dveře zase zabouchnul.

Když jsem se konečně dostal nahoru, zazvonil jsem a mámě to tradičně trvalo, než otevřela, a bylo jí vidět na očích, že brečela, ale předstírala, že je všechno v pořádku. Bylo to jasné, ale já se ani neodvážil zeptat, proč brečela, a ona mě vzala za ruku, odvedla mě do kuchyně a řekla, že táta zase volal. Když jsme byli ještě děti, tak jsme tomu s Matinem vždycky věřili, naprosto jsme

jí to věřili, že volal a že jsme zase přišli domů pozdě a nikdy jsme ho nestihli. Že prej volal a chtěl mě k telefonu a že domluvili akorát vteřinu předtím, než jsem zazvonil u dveří. Máma dokola omílala báchorky o tom, jak tam odjel pochovat svojí mámu, mojí babičku, a navštívit přátele, a pak že se vrátí domů. Vždycky se na mě dívá s nadějí v očích a i na hlase je jí poznat, že těm lžím sama uvěřila. Dřív, když mě to ještě štválo, tak jsem jí vždycky říkal: „to jsou kecy, mami, nic než kecy. Lhal ti a nikdy se k nám nevrátí,“ ale po čase mi došlo, že ty lži potřebuje, aby... aby to vůbec zvládla. Bylo jí fuk, že je to všechno lež, chtěla tomu věřit, ještě teď tomu chce věřit a drží se za každou cenu všech vyhlanejch vzpomínek a prázdnějch detailů, co kolem něj vytvořila. Prej zabloudil a je na cestě domů z tý svojí věčný pouti, ale musí ještě pár věcí zařídit. Vyčetla mi, co jsem to za nevďěčníka, když jsem řekl, že táta pláchnul a už se nevrátí. Vždycky jsem byl podle ní slaboch, blázen a někdy se sesypala jak dítě a dala se do breku. Moje huba, promiň, ale to se nedá... Už jsem to všechno slyšel tisíckrát, ale stejně mě odvedla do kuchyně a řekla, že volal táta. Měl prej radost a byl na nás pyšnej, protože jsme s Matinem oba dostali dobrý známky skoro ze všech předmětů, a táta nad tím úspěchem jásal natolik, že to bylo slyšet až domů do Švédska. Takhle ona mele, a to jediný, co se mi povedlo, jsou ty dobrý známky, jako by to mohlo něco změnit. Někdy ty řeči беру vážnějc, než bych měl, ale to protože... Když se spolu začneme bavit, tak těm výmyslům sám začínám věřit. Takže tam tak sedíme a probíráme naprosto smyšlený vzpomínky. A občas, jenom občas, jako bych taky uvěřil těm jejím věčnejm báchorkám – že opravdu volal a že se po mně vážně celou dobu shání. Říkal jsem jí, že mu nesmí nic říct, nesmí mu nic říct o mejch známkách, protože mu je chci ukázat sám, až se vrátí.

Chci vidět, co na to řekne, a... Vždycky mě přeruší s tím, že táta má svatý právo dozvědět se o svejch synech všechno. Nevím, proč tohle furt říká, fakt nevím, proč to furt opakuje, protože on má právo leda na pěkný kulový, říkám si občas, když už to ve mně vážně vře. Ne, tohle jsem jí neřekl. Seděl jsem u stolu naproti ní a přistihnul se, že vlastně naslouchám chorobný lhářce a že se jako vždy zmůžu jen na to jediný – poslouchat a obejmout jí. Někdy mám na ní ale takovej vztek, proč nedovede pochopit, že se tu táta prostě najednou nezjeví a že už se nikdy v životě neozve ani jí, ani mně. Pláchnul a tak je to už napořád. Nevěřil bys, jak je člověku ouzko, když má poslouchat ty zasraný kecý o tom, jak se všechno spraví, až se táta vrátí domů – furt dokola. To pak všechno bude jako dřív – furt dokola. Nedomážu se jí podívat do očí, když na mě upře ten svůj pohled, plnej očekávání a nostalgie, a když o něm mluví, tak se skoro rozzáří. Skoro jako by to byl Mesiáš, jako by to byl nějaký prorok, co se má po pěti letech rozmluv s Bohem vrátit a spasit nás. Ať táhne do hajzlu, sráč jeden, ať táhne do hajzlu, i když se k nám vrátí, tak ať táhne do hajzlu, parchant jeden zasranej. Tohle se mi honilo hlavou, když jsem tam seděl a poslouchal jí. V hlavě mi asi ještě trochu hučelo, ale už to odeznívalo, a čím to bylo slabší, tím víc mě přepadala úzkost. Chtěl jsem zpátky, zmizet, zapomenout a sedět tam a předstírat, jako že s mámou budeme dělat něco úplně normálního a běžného. Ale dívat se jí do očí a poslouchat o jejím vymyšleném světě, jejích vymyšlených hovorech s tátou, z toho mi bylo ještě víc ouzko a občas bych prostě nejradši... nejradši bych... ona by prostě potřebovala... já nevím. Někdy mi připadá, že vůbec nechápe, že se baví se mnou. Ne, tak to nemyslím, pochop, nechci jí pomlouvat. Je to moje máma, mám jí rád, ale takhle to vnímám a musíš mi věřit, že jí nechci

pomlouvat. Prostě jen vidím, jak to s ní jde čím dál víc s kopce, a občas, některý dny, když je jí nejhůř, tak nedokáže ani vstát z postele. Když teda nakonec vstane, tak se jen šíleně plouží a nekouká vůbec kolem sebe, nikoho nevidí, a když na ní promluvím, tak nereaguje. A když už reaguje, tak na mě kouká, jako bych ani nebyl její, jako bych neexistoval, jako bych ani nebyl její syn, jako bych byl někdo úplně cizí. To nemůžeš pochopit, neumíš si představit, ty vůbec nevíš, jaký to je, když má tyhle stavy. Neříkám to pro tvoje pobavení, ty blbe, to není nějaká komedie, který se můžeš tlemit, ty jedno hovado. Kolikrát jsem se prostě rozběčel, když mě nepoznala. Ne kurva, nemyslím brečet jako doopravdy, ale vždyť víš... víš, jak to člověka může dostat. Ne že by mi z očí tekly slzy, ale nevydržím se na ní v tomhle stavu dívat a musím do jinýho pokoje a zacpu si uši a zavřu oči. Snad si namlouvám, že když takhle budu sedět dostatečně dlouho, když neuvidím svět takovej, jakej je, když neuslyším, jak se otáčí, tak se možná změní v něco jinýho. Jako by měla vzniknout nějaká nová skutečnost a nověj řád. Nebo občas doufám, že tohle celý je jen zlej sen a brzo – snad už ksakru každým dnem – tohle všechno prostě skončí tím, že otevřu oči a konečně ucejtím, jaký to vlastně je dejchat, bejt sám sebou a žít. Máma měla unaveněj pohled, byla mimo, a to bere přece ty samý léky jako Foggyho máma. Tamty prášky, co jí Foggy vždycky štípne a co do sebe pak naládujeme a vytuhneme po nich a jen sledujeme, jak se všechno zpomaluje. Ty, co se po nich chce člověku spát a je rychlej jak šnek. Ale jo, dával sis prášky od Foggyho mámy s náma, když jsme s Nemem a Foggym seděli v suterénu a nejdřív se jen tlemili a mysleli jsme, že už zabíraj, ale pak jsme usnuli a vzbudili se snad až druhej den, když nás tam Saladin našel, jak spíme mezi odpadkama. Tohle z ní dělá to svinstvo, to mi taky

došlo, ale stejně – když mě nepoznává, tak to je... to je, jako kdyby i ona byla pro mě cizí. Když totiž neví, kdo jsem, tak to jako bysme se ani neznali. A pokud se neznáme, nemůžeme bejt rodina. Tak to skoro i vypadalo, když jsem před ní seděl včera v kuchyni. Mlela si svou o tom, jak by byl táta přešťastnej a pyšnej, že jsem dostal další jedničku, a na chvíli jsem tomu uvěřil – určitě by byl šťastnej a pyšnej, kdyby viděl moje známky. Někdy mi připadá, že to je pravda, že volal a ptal se na mě a že už se co nejdřív vrátí. A pak mu prej vyprávěla, že byl Matin přes víkend pryč, protože ho vybrali na školní výlet s fyzikálním kroužkem, a táta řekl, že vždycky věděl, že z Matina bude dobrej fyzik. Někdy je prostě příjemný nechat se tou lží strhnout, je příjemný namlouvat si, že volal a zajímal se, ale když z toho procitnu, tak jsem na sebe o to víc naštvanej. Když jsem vstal ze židle, abych si došel na záchod, tak na mě zavolala. Otočil jsem se a máma řekla, že na něj musím bejt hrdej, že je to moje tělo a krev a že říkal, jak prej mě má rád a omlouvá se za to, že mu to tak dlouho trvá. Přikývnul jsem a hned jsem měl slzy na krajíčku a nechápal jsem, proč jsem najednou tak naštvanej. Jestli snad z toho, že by měl brzo přijet, nebo proto, že nikdy nepřijede, nebo kvůli tomu jejímu nevinnému obličejí, když zoufale doufá, že se tyhle smyšlenky vyplní. Vždyť já ani nechci, aby se vrátil! Nedokázal jsem se na ní už dívat, tak jsem odvrátil zrak, pokrčil nos a přikývnul jsem. „Určitě se brzo vrátí,“ řekl jsem a máma odpověděla, to že jí nemusím říkat, vždyť už to dávno ví. Stál jsem před zrcadlem a čistil si zuby a dost těžce jsem se nadechoval, zato výdechy šly úplně samy. Vzduch se dral ven, a když jsem uviděl slzy, opláchl jsem si obličej vodou, aby to nebylo poznat. Nevím, jestli jsem začal brečet doopravdy, ale když jsem se uviděl v zrcadle, tak jsem se zastyděl. Byl to prostě divnej pocit a přísahám

na svou smrt, že nikdy nebulím. Tohle přece víš, ne? Stál jsem tam a pomalu dejchal, pomalinku, abych se zase uklidnil a mohl vyjít ven, aniž by poznala, že jsem se skoro rozbrečel. Nemyslím doopravdy rozbrečel, teda aspoň ne jako Tureček, když ho nacpeme do skříně a zamkneme ho tam. Tohle byl spíš takovej ten stav, jako když ti jebne.

Máma seděla pořád na svém místě a bylo jí vidět na rtech, že si furt sama pro sebe povídá. Prošel jsem kolem ní, na což vůbec nereagovala, a než jsem vyšel ze dveří, tak jsem jí objal a řekl, že se potřebuju vyspat. „Potřebuju se vyspat,“ zopakoval jsem a ona na to tím svým rozechvělým hlasem řekla, abych byl hodnej, protože táta říkal, že se chce vrátit k hodnému synovi. „Často o tom mluví,“ řekla a já přikývnul a vybavil si, co jsme předtím celej večer dělali, a máma mě chytla za ruku a pevně jí tiskla a chtěla, abych tátovi slíbil, že něco nevyvedu. „Slibuju,“ odpověděl jsem bez nejmenšího zaváhání, „slibuju,“ zopakoval jsem a máma přikývla a usmála se. Taky jsem přikývnul a nějak jsem v tu chvíli nevěděl, kam se dívat, jak se tvářit, a ona na to, že mi věří. Pak řekla, že tátovi i přes to všechno scházím, a trochu strojeně se zasmála. „Vždyť víš, jakej je, nedokáže udržet city na uzdě.“ „Na to se pamatuju,“ odpověděl jsem a máma řekla, že já s tátou bez problémů navážeme tam, kde jsme skončili. „Jo, já vím,“ odpověděl jsem. Ty nechápeš, jaká je, když má tyhle stavy, vůbec tě nevnímá. Nevidí a neslyší, žije jen ve vlastním světě. Přece víš, co to i s náma udělá, když jí šlohneme prášky, nebo prášky Foggyho mámy, nebo Leovy mámy, nebo Ivanovy mámy – buď se nám chce strašně spát, nebo se začneme všemu tlemit. Otočila se a přes rameno se na mě podívala. Rychle jsem si utřel slzy a řekl, že musím jít spát, protože píšeme písenu a chci se na ní vyspat. Lhal jsem jí přímo do

očí, ale jako obvykle nic nepoznala, a než se stačila zvednout a obejmout mě, rychle jsem odešel k sobě do pokoje. Když jsem za sebou zavřel dveře, poslouchal jsem, jak si v kuchyni dál sama pro sebe povídá. Mluvila o mně, jako bych byl ten nejlepší... chápeš, jako bych byl to jediný, co má, jako kdybych nebyl jen pár metrů od ní a neslyšel, jak říká: „Kdybys tu celou tu dobu byl, tak bys byl na svého syna hrdý. Uděláme mu oslavu a pro tebe taky a pro celou naši rodinu.“ Než jsem si lehnul do postele, tak jsem se svlíknul a přitom jsem si říkal, o jaký rodině to mluví a proč by měl bejt někdo hrdej zrovna na mě. Lehnul jsem si, přetáhnul jsem si deku přes hlavu a cejtil, jak se mi postupně zlepšuje nálada a jak je všechno čím dál víc naruby. Měl jsem dobrou náladu ještě nějakou chvíli, než jsem usnul. Nepamatuju si přesně jak, ale usnul jsem a hnedka jsem začal snít. Nepamatuju si úplně, co se mi zdálo, ale určitě to byl ten sen, co se mi zdá vždycky: normálně někde jdeš a myslíš si, jak všechno není boží, dokud si neuvědomíš, že jsi bez kalhot. Už si to nepamatuju, ale když jsem se vzbudil, nebyl jsem hrůzou bez sebe jako v nějakým přihlouplým filmu, kde se všichni trhnutím budí celý zpocený, spíš jsem se vzbudil normálně a cejtil jsem tu noční můru uvnitř v sobě, aniž bych si pamatoval, o co přesně šlo, prostě to bylo pořád ve mně... Chápeš, ne? Chápeš, o jakým pocitu mluvím? Přišlo mi, že mě do postele tlačí nějaký neviditelný závaží, který sice není skutečný, ale stejně na mně něco leželo a tisklo mě do postele. Nechápal jsem... Já vím, že tenhle pocit taky míváš, ale já se dneska při probuzení takhle cejtil a přesně tohle nesnáším. Fakticky to nesnáším. To pak ani není šance, že to bude dobrej den. Otočil jsem se a šátral rukou po Matinovi, ale nebyl tam – byl pryč a já se snažil usmát, zkoušel jsem si Matina představit někde jinde

než vedle mě v posteli, někde s fyzikálním kroužkem, kde může být sám sebou.

Venku byla tma, pořád ještě sněžilo, a když teď na to tak myslím, tak to mohl být jakýkoliv jiný den: probudil bych se, šel do školy, dělal bych to, co normálně, a pak bysme se ty, já a všichni ostatní přesunuli do garáže na druhou stranu ulice a vykouřili pár cigaret. Smáli bysme se tomu prdolovi, co chodí po garáži s přehazovačkou na plešce – vždyť víš, ten Marokánec, co si myslí, jaký nemá hustej auták, a pak bysme šli domů. Pár hodin bych seděl doma a poslouchal máminý řeči, jak táta akorát volal a já že ho propás. Jako vždycky by řekla, že se mnou chtěl mluvit, jak tam u nich je všechno skvělý a že chce, abych se o všechno postaral, protože chlap v domě jsem teď já. Kdybych měl opravdu pech, tak bych si musel vyslechnout, jak se v mládí snažili rozpoutat revoluci a jak byl táta ten nejlepší vůdce tý jejich levicový skupinky. Jo, takhle to končilo vždycky: že mám převzít mužskou roli v domácnosti. Pak by řekla, že se smál a že jsem podle něj jen usmrkánek, co se ještě ani nemusí holt. „To přece pořád jsi,“ řekla by, „to přece jsi a musíš se opatrovat.“ Přes den mívá lepší náladu, často se sama pro sebe směje, i když jde sotva kdy o něco humornýho. Je na ní poznat, když tak uvízne mezi představama a skutečností. Nedokáže prostě skrejvat, jak moc utíká před realitou. Chodí po kuchyni sem a tam, chvílema se sehne, aby ze země sebrala něco, co vidí jen ona. Pak je vidět, jak jí ty léky pomalinku odnášej ode mě, pryč odsud, zase se usměje – a pak je pryč. Pravděpodobně bych tam seděl a přemýšlel o hromadě pitomostí, co by mě odehnaly pryč od ní, pryč ode všeho, a než by jí zase napadlo začít mluvit o tátovi, tak bych se zamknul u sebe v pokoji a poslouchal... Nevím co, snad jenom rádio, a čuměl bych do stropu. Pozdějc večer bysme se zase slezli, ty,

já, Leo a... do pytle, nemůžu se smát, nesměj se, ty hovádo, huba mi může upadnout. Celej obličej mě bolí, když se... přestaň se smát. Čemu se k čertu směješ? Já vím, ujížděli bysme na práškách a ještě přišli na něco jinýho, než by se šlo dolů do klubu mládeže na kulečník, kdyby tam teda ještě byl. Hrozně rád jsem u pultíku dýdžeje pouštěl desky a děsně jsem skrečoval. Určitě bych po práškách neměl moc soudnost, ale když se pak vrátím do reality a slyším, jak uboze to zní, když pouštím a skrečuju, tak se trochu zděším. Teda, nezděším se nějak zásadně, spíš je mi to tak jako jedno. A když vidím tamty buchty, co vždycky seděj na druhý straně a všechny sledujou – vždyť víš, ty co tam seděj a pojí-daj maršmelou a jenom civěj – tak dostanu příšernou trému. Nevím proč, mám vždycky pocit, jako by celou dobu sledovaly jen mě, a já jsem přitom v duchu úplně mimo a myslím si, jak hustě neskrečuju ke Colors od toho ňoumy Ice-T. No vždyť víš, Colors colors colors, colors, colors. Když se pak po tomhle kousku vrátím, tak si jdu vždycky koupit limču a poslouchám, jak se všichni bezdůvodně tleměj. Vždyť víš, ty, co ani neví, proč se tlemí, a někdy mi připadá, že člověk může říct sebevětší krávrovinu a všichni se začnou tlemit. Tamta holka s mikádem, co by možná mohla vypadat k světu, kdyby nebyla jak bečka, ta se tlemí nejvíc ze všech. Ten její smích mi dokáže tak šíleně vytočit, že mám skoro chuť si omlátit hlavu o zed'. Hnusí se mi a nemám ponětí proč. Něčím se mi hnusí a nejradši bych vždycky zmizel, když přijde a začne mluvit a smát se tím svým hnusným... Víš, jak se jmenuje? Nosí pořád zelenou bundu Nike. Jo, přesně ta, co si nastříkala celou hlavu sprejem a měla ofinu, co vypadala jak rampa, než začala nosit mikádo. Myslím, že smrdí. Nejsem si jistej, ale myslím, že smrdí a že se snad nikdy nesprchuje, a proto je mi špatně, když jí vidím a slyším. Víš jak, všechno by

bylo jako normálně a jen bysme blbli, zasmáli se, pokecali, zahráli bysme si trochu kulečník nebo tak něco a pak bysme šli domů. Bez problémů bysme šli domů a pak by byla sobota a všechno by se opakovalo, přesně jako vždycky, a pak by byla neděle a tu bysme prospali a zároveň po očku v televizi na trojce sledovali Ligu mistrů nebo A-team. Všechno by bylo jako obvykle a pak zas pondělí a všechno by začlo na... ksakru, moje huba! Všechno by začlo nanovo, ale to se nestalo, už nikdy to nebude tak, jak to bejvalo.

Mám pocit, jako by mi měla upadnout čelist, tak kurevsky to bolí a uzdička pod jazykem se už skoro úplně utrhlá. Ne, zuby mám všechny, ale pysky mám rozpraskaný a chcala z nich krev, a nejdřív jsem utíkal jak blázen, pak bylo ale po všem a ksicht dopad tak, jak dopad, a bolí tak, jak bolí. Vůbec za to ale nemůžu, chápeš? Jsem si jistě, že to moje chyba nebyla, ale prostě to nechápu... Je mi jasný, že všichni budou říkat, že to já jsem s tím po obědě začal, ale to přece začalo už před obědem, a od začátku... když to člověk vezme od začátku, tak za to může Sirup. Ne já! To on všechno začal, ne já, a kdybych to byl od začátku tušil, tak jsem se na to vykašlal. A Gusta, ten... ten... ten jako vždycky nehodlal ustoupit. Tamten kluk seděl na zastávce a já Gustovi říkal, že padáme, ale on už byl v ráži, a já mu říkal, že padáme. Začal se tlemit, ten debil se začal tlemit, smál se a já stál vedle něho a začal jsem mít nervy v kýblu a on stál vedle mě a tlemil se. Celou dobu jsem se na něj díval a on začal rvát na ty ostatní a pak... pak... pak už přišel jen ten závěr, a než k nám vlastně doběhli, tak jsem se pokoušel zůstat stát na nohou a představit si bolest, kterou brzy ucejtím. Ne, nechápeš, říkám ti, že nechápeš! Poslouvej, co ti říkám: pokoušel jsem se představit si tu bolest, chtěl jsem se na ní připravit, aby mě nepřekvapila, ale to nešlo.